

מסורת הש"ס

(א) [פסחים מ]. גרסות שו"י.
 (ב) [פסחים מ].
 (ג) [פסחים מ].
 (ד) [פסחים מ].
 (ה) [פסחים מ].
 (ו) [פסחים מ].
 (ז) [פסחים מ].
 (ח) [פסחים מ].
 (ט) [פסחים מ].
 (י) [פסחים מ].

הגהות הבי"ח

(א) תוס' ד"ה טור וי'
 אצל מהרש"ם החו"ש שו"ב
 אין קשה להפשיט ואין
 דרך להטות כ" (ב) בא"ר
 משום ד' קשה להחמיר
 לחמיר על העור חבור לא
 היה לו לחמיר אלא טעם:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 [א] רש"י ד"ה ט"ה
 וי' ואע"ג דלחמיר כהנהניא
 התקנה גשה על גשה
 שניה טעם וי' אלא
 טעמה של על גשה שני
 ליה וי' פ"ג: [ב] בא"ר
 טעם טעמה דגש על
 גשה היא וי' פ"ג וי' וי'
 נמ"ל פ"ב מ"ב ט"ה ל"ה
 ה' ד"ה פ"ג וי':

מוסף רש"י

איבוי אמרה. ר' איבוי
 אמרה להא' מילתא משמיה
 דרבי ליקום ואל ר' אבהו
 אמרה [פסחים מ]. לא
 שנו אלא לפניו. אמרית
 דייס ואתמתי דחבילי דכר
 קא, דלתי גלל ק"י עד ר'
 מילין דהוה י' לו להפסיד
 (שם). וימרה. מהא דר'
 יוסי בר' חנינא דלחמיר
 חבור. דוקא מיל מיל איבוי
 פחות ממיל חבור (שם).

העור והרוטב פרק תשיעי הולין

קבג.

עין משפט
 נר מצוה

מ"א א ב ג ד ה וי' פ"א
 מהלכות שאר אבות
 הטהורות ה"י:
 מ"א ו ד וי' פ"ב מהל'
 גליס הלכה י"א:

שיטה מקובצת

[א] אם הפשיטו לעשות מן
 העור שיהא למטה ושולחן
 לשכב עליו או לישיב עליו
 דמפשיטו פשוט כדרך
 שאנו עושין לא היה העור
 חבור לכשי שהנוגע בעור
 לא מונע בכשר דמי
 אלא כד' אחיזה היו
 חבור וכו': [ב] ולחמיר
 אם מפשיטו כפול שלם
 לצורך חמ"כ: [ג] כדרך
 שהחזיר עושה דהאי כולו
 חבור: [ד] ספק לכשר
 למקום חבור סביבות:
 [ה] ולרב לאו ד' חשיב
 ליה דאין ד' אלא איבוי:
 [ו] דרש"ש על שלש היא
 וקריעה: [ז] דכיון דלא
 חס עלה ואטבילה הויסי
 קשים לה ולא חיים לכך
 לא חיים עלה נמי: [ח] אבל
 משתופשט החבור כדפשיט
 כולו דמי ואין דרך להחמיר
 וכי יב':

איבוי אמרה. להא' שמעתיא משמיה דרבי ליקום והשומע עשה בין
 איבוי לזהו: וארבעי אמר כה. וארבעה דברים היה אומר בה
 כשיעור ד' מילין: עבודה. האי כד' עבודה דמתימין: ליגיון.
 גדודי: העובדים להלחם על צית מלחמתם: קרקפלין. עור ראש

איבוי אמרה וארבעי אמר בה וחרא מינייהו
 עבודה (א"ר יוסי בר' חנינא לא שנו אלא
 לפניו אבל לאחריו אפילו מיל אחר איבוי
 חזור ר"ב אחא בר יעקב אמר ומינה מיל
 הוא דאינו חזור הא פחות ממיל חזור:
 ת"ר (י) ליגיון העובר ממקום למקום ונכנס
 לבית הבית מוא שאין לך כל ליגיון
 וליגיון שאין לו כמה קרקפלין ואל תתמה
 שהרי קרקפלו של ר' ישמעאל מונח בראש
 מלכים: מתני' "המפשיט בבמה ובחיה
 בטהורה ובטמאה בדקה ובגסה לשיטח
 כד' אחיזה ולחמיר עד שיפשיט את החזה
 יהמרגיל כולו חבור לצומאה לישמא ולחמיר
 עור שרעל הצואר רבי יוחנן בן גורי אומר
 אינו חבור וחכ"א יחבור עד שיפשיט את
 כולו: גמ' מכאן ואילך מאי אמר רב
 יהודה המופשט רבי אסי אמר טפה הסמוך
 לבשר מוא מיתיבי המפשיט כשיעור
 הוה מכאן ואילך הנוגע במופשט טהור
 מאי לאו אפי' בטפה הסמוך לבשר לא
 לבד מטפה הסמוך לבשר תא שמוע בעור
 שכנגד הכשר מוא עור שכנגד הכשר
 מוא הא בטפה הסמוך לבשר טהור תנא
 כל טפה הסמוך לבשר עור שכנגד הכשר
 קרי ליה ת"ש "המפשיט בבמה ובחיה
 בטהורה ובטמאה בדקה ובגסה לשיטח
 כד' אחיזה וטפה הסמוך לבשר טהור הכא
 במאי עסקינן במפה ראשון תנא כמה כד'
 אחיזה טפה והא תניא מפחיים אמר אביי
 טפה "ככול תניא נמי הכי" כמה כד' אחיזה
 טפה ככול "תנן התם יטלית שהתחיל
 בה לקורעה כיון שנקרע רובה שוב אינו
 חבור וטהורה אומר רב נחמן אמר רבה
 בר אבוה ילא שנו אלא במלית טבולת
 יום דמינו דלא חס עלה ואטבילה לא חיים
 עלה וקרע לה רובה אבל מלית שאינה
 טבולת יום לא גזרה דלמא לא אחי למויקרעה
 רובה אמר רבה שהי תשובות ברבר תרא
 ישמא יאמרו טבילה בת יומא עולה ועוד
 עולת

זההוד המופשט. למאי דפירש כגונטרס דסבר רב דכל יד שאין
 מטלטלין זו את האוכל אינו יד מינה דלמאי עד כדי
 אחיזה חשיב יד טפי וגזרה משום דכדי אחיזה וליך יכול לחמיר
 בכשר עלמנו ולטלטלו אי נמי משום דכל זמן שלא הפשיט כדי
 אחיזה הוא קשה להפשיטו ופעמים
 שמינו כן ולרין לו לטלטלו ממקום
 למקום אצל מהפשיט כדי אחיזה
 שוב אין קשה להפשיט ואין זו משום עד
 שיפשיט כולו וכן נחמתי עד שיפשיט
 את החזה לפי שהחזה קשה להפשיט
 ולכן לפעמים מניחו כן שנה
 אחת ומוך כך יעטרך לטלטלו אצל
 מהפושט החזה (א) אין דרך להניחו
 כך ועוד יש לפרש טעמא דרב דלמיר
 מכאן ואילך טהור המופשט מפני שדאי
 אחיזה לצורך ולמשך הלך יד לצורך
 הפשטה אצל ביותר מכדי אחיזה לא
 לפי שאם מחוייב בשפת העור אין יכול
 למשוך כמה ולהפשיט וכדי אחיזה
 סמוך לבשר אין יכול להחזיק בידו
 העור יטען ולמשך הלך יד (ב) כד'
 אחיזה יכול להחזיק ולמשך בשפת
 העור טפי לא כדפי' הקוטני' גבי הא'
 דמשי' כסמוך הוא טעם ראשון
 שכשהפשיט לא יגלה טפחים שאין יכול
 להחזיק לא בשפת העור ולא בחמ"כ
 העור וי"מ כולה מתי' משום שומר
 דעד כדי אחיזה היו חבור וכ"ש פחות
 אם נגע שרץ בעור המופשט מכניס
 טומאה לבשר משום שומר אפי' וכו'
 דלמיר לעיל (א) ק"ה. דעור כנגד
 הכשר דוקא היו שומר הכא חשיב
 כנגד הכשר כיון דחשיב הכל כמחזור
 וכן לחמיר על זמן שהחזה מחזור חשיב
 הכל כמחזור אצל משום ד אין לבשר
 דלרב אפי' דלמיר טעם סמוך לבשר
 טמא משום ד' (ב) דלחמיר אחי' כל
 העור חבור לא היה לטעמא אלא טעם
 הסמוך לחזה דמאי שנה בין חזה לבשר
 אברים אלא ודאי משום שומר היו
 דחשיב כל העור מחזור וכן לשון דהרי
 זה חבור משמע דהוי משום שומר דכד'
 מה שייך לשון חבור והכי מוכח בת"כ
 לשתי' כד' אחיזה ולחמיר עד שיוציא
 כל החזה יכול שאפי' מוציא פחות
 מכשיעור ת"ל ימא אלא דעממא
 דעמי' כד' אחיזה היו משום שומר
 דהא מיטמא דרשני' לעיל (ש) שומר
 דנגלה יד דריש לעיל מלכס קי פי'
 הרב רבינו יעקב מארוליג"ש ואין
 הגי' כן בת"כ ולפי פירושו לא מנומא בת"כ וגם כשימתיין אלא עד כדי
 אחיזה ולא כדי אחיזה ככלל דהיינו פחות מכשיעור שמוכר לשם:
 בפירוש ר"ה גרסינן במפה הסמוך לבשר מוא ופריך לרב
 דלמיר טהור המופשט ומשיי הכא מתי' עסקינן בטעם
 ראשון פירוש טעם ראשון כשמתחיל להפשיט העור עד כדי אחיזה
 וטעם היו טעם כפול כמו שפירש בסמוך ופרקי' קא מפרש עד
 כמה כדי אחיזה היינו טעם סמוך לבשר: ש"לית שהתחיל בה
 לקורעה בו. פר"ט כיון שנקרע רובה הוא טהור למפרש מתחלת
 קריעה ולשון שהתחיל לקורעה משמע כפירוש ומה שפירש בפירוש
 הקונטרס מפורש דפרק בהמה המקשה (לעיל דף עז: ד"ה בעמ'):
 עולת

הוא דהוי עליה ד' טומאות מדרס חמורה וטומאת מדרס דהו לא חוי
 ליה ופסה ל' טומאת מנג דחוי' לשלש אצבעות אצל הכא מד שמא הוא כולה טומאה [ב] ודלשנה על שלשה היא וקריעה מהניא לבטולי
 שמא מניה דהו לא טעם עלה מיה: לא שנו אלא בעלים עובלים יוס. שנטמאה והעבילה וצריך להשתמש בה טהורות קורס
 שיעריב שמשה ולפיכך בא לקורעה דהכא הוא דלא גוריין דלקורעה כולה אצל רובא לא דילמא חיים עלה ולא אחי למקרע רובא
 דכיון דלא חס וועילה אטבילה שהמים קשין לה ולא חס לכן לא חיים עלה נמי וקרע רובא: אכל. טעמא ולא העבילה ובא
 לטהרה בקריעה זו לא סגי לה ברובא עד שיקרענה כולה: דילמא לא אפי'. למעמד רובא אלא פלגא ואמר רובא הוא: דא. דא.
 צעובות יוס ינכח לזאוקמה ולהשתמש בה ציוס שהעבילה שהעורה אינו מציין בה שנקרעה לטהר וסבור על ידי טבילה
 משתמשין בה ויאמרו טבילה בת יומא עולה בלא הערב שמע ועל כרחך ממתניין לאו ציוס טבילה עסקינן אלא בשלא הוטבלה כל
 עיקר וקרעה ציוס המחרת לטומאתה דהרואהו משתמש בה אומר שהטבילה אמנו: ועוד. דקאמרת גזירה רובה אטו מניה:
 עולת